

Dag 1 | Onderweg naar Roemenië

Updated: Apr 29

Na een treinreis van zo'n anderhalf uur zitten wij ondertussen met z'n alle op Schiphol aan de koffie.

Hieronder een kleine impressie van de reis.

Om 14:25 vertrekken wij met het vliegtuig richting Boedapest.

Hierna zullen we met huurauto's richting Roemenië rijden.

In de avond eten we bij de directeur van Gipsy Mission; Laszlo Dan en zijn vrouw.

We eindigen de dag in het Guesthouse in Targusor, Roemenië.

Dag 1 & 2 | Aankomst in Roemenië & Dagje uit Oradea

Updated: Apr 29

Na een lange autorit langs gele bloemenvelden arriveerden we begin van de avond in Debrecen, waar we hartelijk verwelkomd werden bij László Dan en zijn familie. De angst van sommigen voor koeienogen en kippendarmen bleek ongegrond:

er stonden tafels vol salades en goed belegde broodjes voor ons klaar.

Vol nieuwe energie vervolgden we de reis naar het guesthouse in Roemenië. Met het passeren van de grens werden de wegen donker en vertelden de verzette klokken ons dat het nacht was.

De een sliep beter dan de ander, maar een half uur voor de afgesproken tijd zat iedereen aan tafel voor het ontbijt. Deze dag bezochten we Oradea, een van de grotere steden in de buurt. Ondanks de regen hebben we hier een heel aantal monumenten kunnen zien, variërend van een rijk versierde oosters-orthodoxe kerk tot een indrukwekkende synagoge. Het bezoek sloten we af in een steakhouse.

Vanavond staat in het teken van de voorbereidingen voor morgen. Dan gaan we de gemeente in Albis ontmoeten en laten we de kinderen kennismaken met oud-Hollandse spelletjes. Op onze beurt kijken wij uit naar de kennismaking met de Roma!

Tot de volgende blogpost!

De Albisgangers.

Dag 3 | God aan het werk zien in Albis

Vandaag was het eindelijk zo ver, we gingen kennismaken en een dienst bijwonen in Albis. De dag begon met een ontbijt om 08:15 uur en we reden weg om 09:00 uur. We waren er ruim op tijd. Wat de mensen die Albis al vaker hadden bezocht meteen opviel, was de vooruitgang in Albis. Zo zijn de wegen geasfalteerd en zijn er nieuwe hekken om de kerk heen gezet. In de kerk werden we ontvangen door pastor Béla, die voorafgaand aan de dienst al liedjes oefende met de kinderen op zijn accordeon. Ook László Dan van Gipsy Mission was bij ons. Om 10:10 uur begon de dienst. Tijdens de dienst werd er gesproken door pastor Béla, onze wijkpredikant Jasper van Schaik en László Dan. Ook werd er veel gezongen, begeleid op de accordeon. De meeste liederen waren Hongaarse vertalingen van kinderliedjes die wij ook kenden. Dit zorgde voor een hele mooie en bijzondere tweetalige samenzang. De kinderen van de BSO hebben voor ons gezongen en Bijbelteksten voor ons voorgedragen. Op onze beurt hebben wij de gemeente toegezongen, *Amazing Grace* en het kinderlied *Ben je groot of ben je klein*. Na de dienst zijn we met pastor Béla naar een straatje aan de rand van het dorp gereden om te kijken hoe de mensen van de gemeente leven. De eenvoud van de huisjes en de minimalistische leefomgeving maakte bij iedereen van de groep wel iets los. Bij sommigen tranen. Bij anderen stilte of ongemak. Daarna zijn we met de pastor naar een nog armere straat gereden, waar we zagen hoe de meeste Roma's leven. Ook hier mochten we binnenkijken bij de mensen en hebben we met de mensen gebeden en ze een zegenlied toegezongen.

Hierna zijn we teruggereden naar de kerk om daar wat te eten en de laatste voorbereidingen te treffen voor de spelletjesmiddag. Om 13:00 uur zat de kerk weer vol met enthousiaste kinderen. Ze werden opgedeeld in groepen en kregen allemaal een stempelkaart. De spellen werden in tweetallen door de jongeren begeleid, maar zoals verwacht was het complete chaos. Maar het ging erom dat alle kinderen alle spellen met een enorme glimlach hebben gespeeld.

Na afloop hadden we nog wat te drinken en te eten voor ze. Ook hebben we de kinderen laten spekhappen, hét alternatief voor koekhappen. Na de laatste dans en veel knuffels namen we afscheid van de kinderen en vertrokken wij weer terug naar het guesthouse.

Na het avondeten hebben we nog een keer goed nagepraat. Er waren veel gebedspunten. Tijdens het gebed werd door tranen duidelijk hoeveel impact de dag echt heeft gehad. De avond spenderen we momenteel met frisdrank, chips, een spelletje en heel veel Nederlandse meezingers een heel veel gelach. Morgenochtend staat László hier op de stoep en kijken wij of we nog klusjes kunnen doen in het guesthouse. Daarover morgen meer...

- Jop de Boon

Dag 3 | Sprankelogen

Die sprankel in je ogen

Je liefde zo puur, zo oprecht

Je aanstekelijke geloven

Als je vol overtuiging een Bijbelvers opzegt

En dan zien we je huisje

Tien kinderen in een krot

Je speelt nu lekker buiten

Maar wat als het winter wordt?

Toch zie ik geen angst

Geen twijfel of zorgen

Jij gelooft eenvoudigweg

Mijn lieve Papa zorgt wel voor morgen

Hoe gastvrij worden we ontvangen

Wij westerlingen in onze grote bus

Abrupt komen we je leven binnen

Maar jij wordt niet ongerust

We vinden het oneerlijk

Waarom wij rijk en zij arm?

Maar is het eigenlijk niet andersom...

Wat is rijk, wat is arm?

Ja, mijn huis is groter

Ja, mijn kleren schoon

Maar waar is die sprankelende liefde

Dat onvoorwaardelijke geloof?

Wij zijn hier niet gekomen

Om jou iets te brengen

Hoeveel meer nemen we terug

Wat een rijkdom...

Meisje met je sprankelogen

Dankje voor die liefde, zo puur

Dat ik door jou weer kan geloven

Gods Liefde is niet duur

Dag 4 | De vrouw van de Stem en de mensen van de Lamp

Op de vierde dag van onze reis, maandag 29 april, wachtte ons een bezoek aan Areke Wigmans in Valea lui Mihai. Hier is Areke in 2004 begonnen een missiepost op te zetten, van waaruit zij zigeuners bijstaat in hun loodzware leefomstandigheden. Bij Areke vinden de Romakinderen een plek waar zij onderwijs en gezonde maaltijden krijgen, samen leren spelen, samen Jezus leren kennen, zingen en de bijbel lezen. Ook de volwassen zigeuners weten Areke te vinden. Of het nu om medicijnen, kleding of een burenruzie gaat, Areke probeert eenieder op weg te helpen. Als wij bij Areke arriveren, neemt zij ons meteen mee voor een rondleiding over haar terrein. Door de tuin, langs de leslokalen en de speelvelden, brengt Areke ons binnen in haar huis, waar bijna alle ruimte voor gemeenschappelijk gebruik wordt benut. Areke roept: 'straks laat ik jullie mijn paleis zien! Waar ik zelf woon.' Als we even later op de eerste verdieping staan en Areke de deur van haar paleis opendoet, staan we perplex. Arekes paleis is een kloostercel! Een kamer van 2 bij 4 meter, waar zij haar hele huishouden heeft. Een klein badkamertje, een minikeuken, slaapplek, tafel, balkon (met prachtig uitzicht!). Areke woont in het kleinste paleis op aarde, maar het is een paleis van vrede en geborgenheid. Het wordt ons nu wel duidelijk: deze vrouw leeft niet voor zichzelf, maar voor ieder mens dat door de Heer op haar pad wordt gebracht (ze kende ons binnen enkele minuten allemaal bij name!). Weer beneden in de ruime centrale kamer van het huis vertelt Areke verder. Hoe het allemaal zo gekomen is, hoe zij al vroeg in haar leven de stem van de Heer heeft gehoord en heeft leren gehoorzamen. Hoe je niet uit eigen kracht en initiatief kunt leven, hoe het allemaal een kwestie van wachten is, wachten op Gods stem die richting zal wijzen, en kracht naar kruis zal geven. Areke vertelt eigenlijk wat roeping is en hoe roeping werkt.

Ondertussen gaan mijn gedachten naar het verhaal van Samuel in de Bijbel. Samuel is die jongen die 's nacht tot drie keer toe Gods stem hoort. Alles en iedereen is in slaap als Samuel wordt wakker geroepen door de God van Israël. Door de Stem die de stilte breekt. De ijzige stilte in een land waar God verzwegen wordt en de mensen

creperen, overgeleverd als zij zijn aan.... Ja, aan wie?... Aan het niets, aan zichzelf... Arm of rijk, Roma of Hollanders. Het Bijbelse verhaal over Samuel begint met de mededeling dat er in die tijd zelden woorden van de Heer klonken. 'En er braken geen visioenen van de Heer door (1 Sam. 3:1).' Maar in de tempel brandt nog wel de Godslamp (v.4), het eeuwige licht van de Heer. In die verschrikkelijke stilte brandt het licht als stille maar zichtbare getuige van Gods aanwezigheid. En dan spreekt Hij...tot Samuel. En Samuel zegt: 'hier ben ik!' Zo zit Areke maandagmiddag op haar praatstoel te vertellen. Als een vrouw die heeft gehoord en toen heeft gezegd: 'hier ben ik!' Wij kunnen er met onze Hollandse oortjes uit het wilde westen nauwelijks bij. 's Avonds praten we nog lang over onze ontmoeting met Areke door. De verbazing overheerst. Areke was zo overtuigd over Gods stem die zij heeft gehoord. Maar kun je Gods stem horen? Hoe dan? Een paar dagen later, op woensdag 1 mei, bezichtigen we met de groep de Grote Synagoge van Budapest. Als we naar voren lopen, zien we voorin de Godslamp branden, het eeuwigdurende licht van God. Ik denk terug aan Areke, de vrouw van de Stem, en zie ons hier staan als mensen van de Lamp. Alle dank aan God, Hij die Stem en Lamp is, beiden! Eeuwig Licht dat schijnt over ieder levend wezen, Stem die de stilte breekt, Zijn kinderen roept om in het Licht te treden door Jezus Christus, onze Heer. Amen.

Ds. Jasper van Schaik

Dag 5 | Laatste dag in Albis

Dinsdagochtend gingen we eerst ontbijten met z'n allen aan de grote tafel. Na het ontbijt kregen we de tijd om onszelf voor te bereiden op de middag met de kinderen. Daarnaast kregen we ook de mogelijkheid om in het gebouw naast het gastenverblijf verder te klussen. Na de lunch stapten we in de busjes en reden we richting Albis. Eenmaal aangekomen na een 30 minuten rit, liepen we gelijk door naar de achterzijde van de kerk om alles voor te bereiden. Hier maakten we nog kennis met de 12 kinderen van de naschoolse opvang en hun juffrouw. De kinderen kregen van ons allen een tasje met wat handige spullen; washand, zeep, notitieblok, pen, rekenmachine en nog wat andere dingen.

Na de kennismaking met de kinderen van de naschoolse opvang, mochten de rest van de kinderen ook naar de kerk komen om mee te doen. De kinderen konden kleurplaten in kleuren en daarna een knutselwerkje maken die ze konden gebruiken bij het bijbel verhaal. Het Bijbelverhaal ging over "de verloren zoon", die verteld werd door Jop, Rick en Thomas. Na het verhaal konden de jongens buiten voetballen en de meiden hun nagels lakken en armbandjes maken. Na deze activiteiten was het tijd voor de dans, die Danique en Naomi hadden voorbereid. De kinderen dansten allemaal vrolijk mee.

Na de dans werden de laatste foto's gemaakt. Toen werd het tijd om afscheid te nemen van de kinderen. Dit was voor iedereen heel erg moeilijk. Vooral omdat we wisten dat zij weer terug moesten naar hun kleine hutje, zonder stromend water, zonder douche, zonder elektriciteit, zonder kledingkast vol kleding (wat wij wel allemaal hebben). Na dit moeilijke afscheid gingen we met z'n allen naar een restaurant in Marghita om deze onvergetelijke reis af te sluiten en om afscheid te nemen van Laszlo en Hessel. Tijdens de avondafsluiting gingen we nog met elkaar onze gevoelens delen over de hele reis. Daarna gingen we vroeg naar bed in verband met de terugreis. -*Thomas & Naomi*